

Sygn. akt III Cz 827/14

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - SSO Leszek Dąbek

Sędziowie SSO Gabriela Sobczyk(spr.)

SSR(del.) Beata Majewska-Czajkowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 1 lipca 2014r.

sprawy z powództwa M. C.

przeciwko P. C.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek zażalenia pozwanego

na punkt 2. postanowienia Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju

z dnia 29 stycznia 2014r., sygn. akt IC 51/14

postanawia:

1.zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że oddalić wniosek powoda o zasądzenie kosztów procesu;

2.zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 347zł (trzysta czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

SSR(del.) Beata Majewska-Czajkowska SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 29 stycznia 2014r. Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju umorzył postępowanie oraz zasądził od pozwanego P. C. na rzecz powoda M. C. kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 2.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, że obciążenie pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania jest uzasadnione, gdyż pozwany cofnął wniosek egzekucyjny po upływie terminu określonego w przesądowym wezwaniu, a zatem dał podstawy powodowi do wytoczenia nin. powództwa. Mając przy tym na względzie, że powód cofnął pozew, Sąd w oparciu o art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie, nie znajdując podstaw do uznania, że cofnięcie pozwu jest niedopuszczalne. Stosując przy tym zasadę odpowiedzialności strony za wynik sprawy o kosztach postępowania orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późniejszymi zmianami).

Zażalenie na to postanowienie wniósł pozwany, zarzucając naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 98 § 1 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że w przypadku cofnięcia przez powoda powództwa i umorzeniu postępowania, to pozwany jest stroną przegrywającą obowiązującą do zwrotu kosztów powodowi. Nadto zarzucił również błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że

pozwany dał powód do wytoczenia powództwa, podczas gdy w momencie składania pozwu pełnomocnik powoda wiedział, że pozwany złożył wniosek o umorzenie postępowania, a zatem, że przedmiotowe postępowania będzie bezprzedmiotowe, jak również to, że pozwany przejmując na siebie ciężar kosztów postępowania egzekucyjnego uznał roszczenie, podczas gdy do uznania roszczenia na gruncie przedmiotowej sprawy nie doszło.

Na tych podstawach wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w części, tj. w zakresie pkt 2 sentencji przez nieobciążenie kosztami postępowania pozwanego oraz zasądzenie do powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego według norm obowiązujących w tym kosztów zastępstwa adwokackiego nie wyłączając opłaty od pełnomocnictwa.

W odpowiedzi na zażalenie powód wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu w postępowaniu zażaleniowym, w tym kosztów zastępstwa procesowego stosownie do norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie musiało odnieść skutek.

Jak wynika z treści zażalenia, pozwany nie kwestionował prawidłowości umorzenia postępowania, a jedynie skutki finansowe, którymi został obciążony w wyniku jego umorzenia. Istota zażalenia sprowadzała się zatem do zasadności obciążenia pozwanego kosztami procesu w sytuacji umorzenia postępowania wobec cofnięcia pozwu.

Zgodnie z art. art. 203 § 2 k.p.c., zasadą jest, że w razie cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Równocześnie zaznacza się na dopuszczalność odstępstwa od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykaze, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu (porównaj: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r.; II CZ 208/11; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r. IV CZ 34/11; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2011 r. IV CZ 111/10).

Uwzględniając powyższe, należało ponownie przeanalizować ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny, a w szczególności uwzględnić wszystkie okoliczności z chwili wniesienia pozwu.

Pozew został sporządzony 31 grudnia 2013r., a wniesiony(przesłany drogą pocztową) w dniu 2.01.2014r.(koperta k. 14). Pomimo, iż jak wskazuje powód, wniesienie pozwu stanowiło bezpośrednio reakcję na bezczynność pozwanego w przedmiocie cofnięcia wniosku egzekucyjnego, to jednak nie można pominąć okoliczności występujących do tego dnia. W szczególności należy uwzględnić to, że pozew powód domagał się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi z dnia 21 listopada 2013r. wydanego w sprawie o sygn. akt I Nc 967/13. Postępowanie egzekucyjne wszczęte na podstawie tego tytułu, zostało umorzone, po spłacie zadłużenia powoda, postanowieniem z dnia 31 grudnia 2013r.

Niezależnie od istniejącego, a wskazanego powyżej następstwa dat, należało nadto uwzględnić sposób reprezentacji powoda. Powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wobec czego należało wymagać od niego dochowania wyższej staranności, w szczególności z uwzględnieniem staranności wymaganej dla tego zawodu. Wobec charakteru roszczenia, jak również okoliczności spełnienia świadczenia przez dłużnika, a także wyznaczenia terminu do cofnięcia przez pozwanego wniosku egzekucyjnego, powód, wytaczając powództwo winien te okoliczności dokładnie zweryfikować. Okoliczność ta winna być tym bardziej uwzględniona, że powód w pozwie jako dowód powołał akta egzekucyjne Km 6696/13 Komornika sądowego A. M.. Co najważniejsze, nie można również pominąć tego, że pozew został złożony dopiero 2 stycznia 2014r., a więc już po wydaniu postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego.

Wskazane powyżej okoliczności uniemożliwiają odstępnie od wskazanej powyżej zasady. Z tych względów wniosek powoda o zasądzenie kosztów procesu należało oddalić.

Ze wskazanych powyżej względów zaskarżone orzeczenie podlegało zmianie w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c.w zw. art.397§2kpc. O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono po myśli art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zasądzając na rzecz pozwanego uiszczoną opłatę od zażalenia, koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i wynagrodzenie pełnomocnika ustalone w oparciu o § 2 ust. 1 w związku z § 6 pkt 3 i § 13 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 poz. 461).

SSR (del.) Beata Majewska – Czajkowska SSO Leszek Dąbek SSO Gabriela Sobczyk